

LBRIS

We know
books

EVA ANCA HAMZA

BLONDĂ ÎN ACȚIUNE

De la Freelancer la Antreprenoare

Editura QUARTO

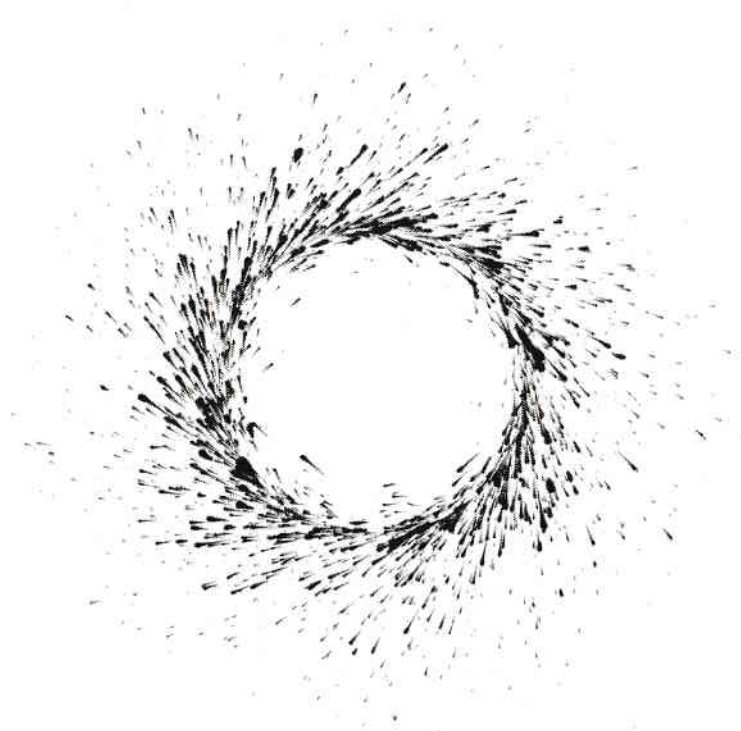
București, 2023

CUPRINS

Prefață	13
Introducere	17
DE LA BLONDA FREELANCER... ..	23
Capitolul 1 – Blonda la facultate.....	25
Capitolul 2 – Anul sabatic.....	31
Capitolul 3 – În sfârșit, un job!	37
Capitolul 4 – O nouă viață, o nouă perspectivă.....	41
Capitolul 5 – Socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg.....	49
Capitolul 6 – Scris la comandă, pe orice subiect.....	57
Capitolul 7 – „Nu poți trăi din scris”	65
Capitolul 8 – O nouă tentativă de a lucra ca angajată ...	69
Capitolul 9 – O decizie bazată pe impuls și încurajare .	77
Capitolul 10 – Când o iei din nou de la aproape zero ...	83
Capitolul 11 – De la scriitoare de conținut la blogger..	87
Capitolul 12 – Ce bine ar fi să fii plătită să citești!	97
Capitolul 13 – Din nou la relații cu clienții.....	103

... LA BLONDA ANTREPRENOARE, MEREU ÎN

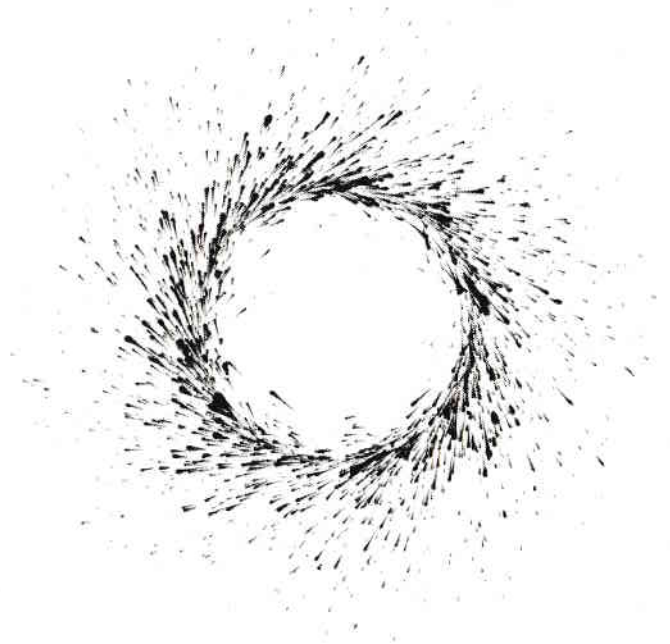
ACȚIUNE!	111
Capitolul 14 – Noi perspective.....	113
Capitolul 15 – De la scriitoare de conținut la scriitoare de carte și autoare.....	117
Lansare „buclușă”.....	123
Eroina care mi-a fost model în viață.....	129
Nimic nu e întâmplător în viață.....	137
Capitolul 16 – Ca o avalanșă.....	141
Asistent Virtual sub lupă: Secrete pentru o afacere de succes.....	149
Capitolul 17 – Blonda vorbește sincer și direct despre munca de acasă.....	167
Avantajele muncii de acasă.....	169
Dezavantajele de a lucra de acasă.....	178
Blonda argumentează alegerea muncii de acasă	183
Despre munca de acasă, pe șleau	191
Capitolul 18 – Blonda își ia rămas bun... deocamdată!	199
Mulțumiri	205
DESPRE AUTOARE.....	209

LBRIS

We know
books

DE LA BLONDA FREELANCER...

Capitolul 1 – Blonda la facultate

Am absolvit liceul la profilul Filologie. Deși mama mea este profesoară de matematică-fizică, eu am avut întotdeauna înclinație spre științele umaniste. Ba chiar, când eram copil, adoram să mă joc cu hârtii, rechizite, accesorii de birotică și, deloc surprinzător, cu mașina de scris. Țin și acum minte câtă bucurie simțeam când degetele mele atingeau butoanele mașinii de scris, iar pe hârtia albă se întipăreau literele aferente butoanelor apăsate...

Sunt sigură că știi și tu cum se schimbă dorințele referitoare la profesie. Îți aduci aminte ce răspundeai la celebra întrebare „ce vrei să te faci când vei fi mare?”. Primul răspuns pe care mi-l amintesc în acest sens este „prințesă”. Dar să nu crezi că îmi doream să devin prințesă pentru că iubeam rozul și rochiile și

sclipiciul. Nici vorbă! Mai concret, am răspuns așa: „Când voi fi mare, vreau să fiu prințesă, să am servitori cărora să le dau ordine, iar eu să stau toată ziua ca o pupăză.”

E evident că nu s-a întâmplat așa, motiv pentru care am ajuns să scriu cartea „Blondă în acțiune. De la freelancer³ la antreprenoare” și nu am dictat cuiva o carte cu titlul „Blondă dând ordine. Despre viața de prințesă”. Dar, să nu-ți stric zen-ul, te asigur că sunt mult mai împlinită în postura în care mă aflu azi, aceea de ne-prințesă.

Când am mai crescut și am descoperit iubirea pentru mașina de scris, spuneam că îmi doresc să devin scriitoare. Dar, recunosc, am cam uitat visul ăsta, până sora mea mi l-a amintit, recent. Apoi am descoperit pasiunea pentru cărți și îmi doream să

³ Freelancer = liber profesionist, o persoană care lucrează independent, care desfășoară o profesie fără un angajament pe termen lung cu un angajator

devin bibliotecară – ca o paranteză, soțul meu spune mereu că acest vis s-a împlinit într-o oarecare măsură, având acasă o bibliotecă vastă, cu sute de titluri (asta să nu mai zic de cărțile depozitate prin toate dulapurile posibile!). De-a lungul timpului, am schimbat diverse dorințe legate de profesii, cum face orice copil. De exemplu, în liceu îmi doream să devin avocată. Spiritul dreptății care zăcea în mine își cerea libertatea de exprimare și, în naivitatea mea, a fost o vreme când chiar credeam că lucrurile sunt atât de simple pe cât par. Nu degeaba tatăl meu îmi spunea, pe când eram adolescentă, că sunt o blondă visătoare...

În privința visurilor și alegerilor, lucrurile au devenit mai complicate odată cu înscrierea mea la facultate. Desigur, toată lumea avea câte un sfat, un cuvânt de zis, o încurajare în stânga, o descurajare în dreapta... ai prins ideea! Fiind timidă și destul de tăcută (să nu mai zic și antisocială pe atunci!), toată lumea mi-a zis că nu am ce căuta la Facultatea de

Drept. De la vorbe precum „De ce să te faci avocată? Vrei să aperi toți nelegiuții?” la „Ai tu bani de dat să intri în barou?” și câte și mai câte astfel de „cuvinte încurajatoare” am primit din toate direcțiile...

Însă, încăpățânarea mea de Taur și-a spus cuvântul până în ultimul moment. Astfel că, mi-am depus înscrierea la Facultatea de Drept, mai degrabă pentru liniștea sufletului meu, decât pentru orice altceva. De asemenea, mi-am depus dosarul și la Facultatea de Litere, la îndemnul mamei mele, care a citit în mine pasiunea pentru științele umaniste. A treia opțiune a fost Facultatea de Relații Internaționale și Studii Europene, încurajată fiind de toată lumea că „e de viitor!”.

Am fost admisă la toate trei, la Litere chiar pe al doilea loc... fără taxă și cu bursă, la celelalte două cu plată. Sufletul meu tânjea după Facultatea de Drept, dar m-am descurajat rapid, simțind că locul meu nu e acolo, deoarece aveam bănuiala că nu aș fi rezonat cu

persoanele care urmau această facultate. La Litere mă tenta locul, dar îmi spuneam mereu că „nu vreau să mă fac profesoară”, mai ales știind greutățile acestei profesii, având-o pe mama în sistem, în calitate de profesoară.

Așa se face că, încurajată de toată lumea să aleg o facultate care îmi asigură „viitorul”, m-am îndreptat într-un final spre Relații Internaționale și Studii Europene. Cam fără tragere de inimă, am decis să pășesc pe această cale.

Capitolul 2 – Anul sabatic

Dacă ai citit titlul acestui capitol și te-ai gândit că după facultate mi-am luat un an sabatic pentru a călători prin lume și a experimenta diverse lucruri, ei bine, îmi pare rău să-ți spun, dar te voi dezamăgi. Anul meu sabatic se referă la anul pe care l-am petrecut după absolvirea facultății căutându-mi un job. S-ar putea să înțelegi perfect ce zic, pentru că la noi, se știe, se cere la angajare să fii tânăr, proaspăt ieșit de pe băncile facultății, cu pregătire în „n” domenii și cu experiență de cel puțin vreo 5-10 ani, așa...

Este de menționat faptul că în cadrul facultății am avut diverse cursuri opționale și facultative, cum ar fi cel de Secretariat, Managementul Proiectelor și altele. Astfel, profesorii ambalau foarte frumos totul, spunându-ne ce viitor strălucit ne așteaptă și câte

oportunități ni se vor ivi în cale după încheierea anilor de studiu. În plus, am avut practică obligatorie, despre care am fost asigurați, încă de la început, că după absolvirea facultății ne va servi drept experiență în domeniu. Practic, aveam promisiunea că vom putea lucra într-o varietate de domenii. Deja vedeam angajatorii stând cu brațele deschise la porțile Universității, așteptând să absolvim și să ne angajăm în firmele lor. Eu una, chiar asta am crezut, dar am o scuză: sunt blondă.

Realitatea a fost însă alta. E adevărat că am fosti colegi din facultate care chiar au reușit să găsească joburi în domeniu. Nu a fost și cazul meu, poate aveam eu alte speranțe și așteptări. Sau poate, pur și simplu, așa mi-a fost mie destinat, să întâmpin obstacole pentru a ajunge într-un final pe calea mea.

Cert este că, după ce am absolvit, am început să îmi caut job. Aplicam practic la toate anunțurile care mi se păreau pe gustul meu. Desigur, tindeam spre un job

de asistent manager, doar aveam cursuri specifice, care ne promisese că ne vor aduce jobul dorit. Ei bine, oriunde sunam pentru un astfel de post, sfârșeam cu o mare dezamăgire.

Hai să îți spun doar câteva exemple din experiența căutării mele:

- „Ne pare rău, dar pentru acest post este necesar să fii absolventă a Facultății de Drept” – Oh, well... sorry, mi-am ratat șansa, când am ales Relații Internaționale și Studii Europene în defavoarea Dreptului.

- „Aveți aspect fizic plăcut?” – Wait, what?! Ok, înțeleg că se cere să ai o oarecare alură, dar chiar așa?!

- „Ne pare rău, dar nu aveți experiență.” – Păi, și de unde să o adun, dacă nu mă angajează nimeni?! În plus, parcă practica din cei trei ani de facultate era considerată experiență de muncă!